

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/15/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3819010277
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tóth
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3819010277.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tótha a sudcov JUDr. Jozefa Janíka a JUDr. Michala Antalu, v trestnej veci proti obžalovanému W. S., nar. XX.X.XXXX v W., trvale bytom W., J. č. XXX/XX, pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods.1, ods.2 písm.a) Tr. zákona, o odvolaniach obžalovaného a poškodenej proti rozsudku Okresného súdu v Prievidzi zo dňa 25. septembra 2019, sp.zn. 1T/49/2019, na verejnom zasadnutí konanom dňa 5. novembra 2020 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr.por. sa odvolania obžalovaného W. S. a poškodenej W. T. E. z a m i e t a j ú , pretože nie sú dôvodné.

o d ô v o d n e n i e :

R. T. a prokurátora

Okresného súdu v Prievidzi zo dňa 25. septembra 2019, sp.zn. 1T/49/2019 bol obžalovaný W. S. uznaný vinným pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods.1, ods.2 písm.a) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 25. októbra 2015 v čase asi o 11.46 hodine v Obci Oslany, okres Prievidza, v areáli MOTORŠPORT ARÉNA, počas konania pretekov automobilových špeciálov s názvom Memoriál Karola Šedivého, ktorý organizoval ako organizátor AUTOMOTOKLUB PLOCHÁ DRÁHA ŽARNOVICA so sídlom Bystrická číslo 559/37, 966 81 Žarnovica, ako predseda organizačného výboru a zároveň aj riaditeľ pretekov nezabezpečil, aby miesto, kde sa účastník podujatia nemôže zdržiavať bolo chránené technickou bariérou a označené dočasnou bezpečnostnou páskou, čím došlo k porušeniu ustanovenia § 6 ods.2 písm. a), § 2 písm. c), d) ods.1 Zákona číslo 1/2014 Z.z. O organizovaní verejných športových podujatí a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v dôsledku čoho po tom, ako súťažiacie motorové vozidlo označené číslom 102 po prechode ľavotočivou zákrutou vyletelo z dráhy, narazilo do poškodeného E. E. nachádzajúceho sa na mieste, kde sa osoby nemali zdržovať, pričom poškodený utrpel zlomeninu predkolenia vpravo s posunom, so zlomením oboch kostí predkolenia - píšťaľy, aj ihlice s výlomkom, ktoré ho obmedzovalo v obvyklom spôsobe života 76 dní.

Za to bol odsúdený podľa § 157 ods.2 Trestného zákona, § 38 ods.2 Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 14 (štrnásť) mesiacov, výkon ktorého mu bol podľa § 49 ods.1 písm. a) Trestného zákona, § 50 ods.1 Trestného zákona podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní 18 (osemnásť) mesiacov. Podľa § 288 ods.1 Trestného poriadku bola poškodená W. T. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom A., E. F. R. č. XXX s nárokom na náhradu škody odkázaná na civilný proces.

Citovaný rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože proti nemu ihneď po jeho vyhlásení podal odvolanie obžalovaný. V písomných dôvodoch odvolania uviedol, že sa nestotožňuje s napadnutým rozsudkom, pričom vytýka súdu prvého stupňa, že tento nezistil riadnym spôsobom skutkový stav a z takto nesprávne zisteného skutkového stavu potom nemohol vyvodit' správne právne závery. Podľa jeho názoru súd rozhodol predčasne, keď nevykonal dôkaz ním navrhnutý na hlavnom pojednávaní

konanom dňa 25.9.2019, kedy navrhoval, aby súd vyžiadal stanovisko Ministerstva školstva Slovenskej republiky v Bratislave, či v danom prípade podujatie, pri ktorom došlo k zraneniu maloletého, je podujatím rizikovým v zmysle ustanovenia § 2 písm. c/ zákona č. 1/2014 Z.z. o organizovaní verejných športových podujatí a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Od začiatku prípravného konania spáchanie žalovaného skutku popiera a na tomto stanovisku zotrval aj na hlavnom pojednávaní. Z titulu organizátora podujatia AUTOMOTOKLUB PLOCHÁ DRÁHA ŽARNOVICA a súčasne aj riaditeľa pretekov dňa 25.10.2015, v Oslanoch, okres Prievidza, v areáli Motoršport Aréna, vykonal všetky potrebné opatrenia na zabezpečenie bezpečnosti jazdcov, divákov, ako aj členov doprovodných tímov. Poukázal na založené dokumenty v trestnom spise, napr. „Rozprava s jazdcami“, prihláška pretekárov, časový plán pretekov áut na plochej dráhe, bezpečnostný plán Memoriálu Karola Šedivého, Stanovy AUTOMOTOKLUBU PLOCHÁ DRÁHA ŽARNOVICA, atď., z ktorých vyplýva, že všetci jazdci, ktorí sa zúčastnili na predmetnom podujatí, s týmito boli oboznámení, čo potvrdili aj svojimi podpismi. Z obsahu jednotlivých dokumentov vyplýva, že jazdci zodpovedali aj za svoj doprovodný tím. V zmysle § 2 písm. c/ zákona č. 1/2014 Z.z., je podujatie označené za rizikové organizátorom podujatia, športovým zväzom, obcou alebo Policajným zborom z dôvodu hrozby narušenia verejného poriadku alebo ohrozenia bezpečnosti, zdravia, mravnosti, majetku alebo životného prostredia. Podľa názoru obžalovaného Memoriál Karola Šedivého nebol rizikovým podujatím v zmysle citovaného ustanovenia zákona, preto pre organizátora podujatia nevplývajú povinnosti v zmysle ustanovenia § 6 ods. 2 písm. a/ uvedeného zákona, ako aj vykonanie bezpečnostných opatrení v zmysle § 4 ods. 3 písm. p/ uvedeného zákona. On si splnil oznamovaciu povinnosť, keď termín konania pretekov oznámil na Obec Oslany, o čom sa nachádza aj listinný dôkaz založený v trestnom spise. S poukazom na ustanovenie § 2 písm. d/ zákona č. 1/2014 Z.z., nie je možné podľa obžalovaného organizované podujatie kvalifikovať ani ako podujatie s osobitným režimom, keďže toto počtom divákov nevykazovalo známky rizikového podujatia v zmysle ustanovenia § 2 písm. d/ zákona č. 1/2014 Z.z. Ďalej obžalovaný argumentoval, že maloletý poškodený nebol žiadnym divákom, tento nemal zakúpený lístok a bol členom doprovodného teamu svojho otca R. E.. Tiež je potrebné uviesť, že AMK PLOCHA DRAHA ŽARNOVICA nie je členom SAMŠ Bratislava. Vo veci boli v podstate vykonané 2 skupiny dôkazov. Na jednej strane sú to svedkovia obžaloby, teda vypočutí jazdci, napr. R. E., S. T., E. J. a ďalší, ktorí ho účelovo usvedčujú zo spáchania žalovaného prečinu, najmä ohľadom bezpečnostnej pásky, ktorá mala brániť vstupu divákov na val, teda nezvládnutia usporiadateľskej služby a podobne. Na strane druhej, boli vypočutí svedkovia O. T., D. E. a T. S., ktorí potvrdili, že vstup na val bol chránený okrem iného aj bezpečnostnou páskou, ktorú jazdci a členovia doprovodných teamov strhli, nereagovali na upozornenia moderátora a zdržiavali sa na vale. Tiež dáva do pozornosti výsluch svedka I. R., ktorý bol moderátorom podujatia a viac krát divákov, ako aj členov doprovodných teamov, upozorňoval na miesta, kde bolo zakázané zdržiavať sa. Tvrdenia pretekárov a jazdcov, že tieto upozornenia nebolo počuť sa nezakladajú na pravde. Dáva tiež do pozornosti súdu podrobnú výpoveď svedka D. T. - majiteľa trate, kde bolo podujatie usporiadané, z ktorej výpovede jednoznačne vyplýva, že s divákmi na tomto podujatí nebol žiadny problém, títo boli disciplinovaní a problém bol len s jazdcami, prípadne členmi ich doprovodných teamov. Svedok O.. D. R. okrem iného uviedol, že predmetný deň nemal areál platnú licenciu na organizáciu pretekov ani od FIA ani od organizácie SAMŠ na pretekanie, čo však organizátorovi nezabraňovalo, aby organizoval preteky a ani v tom, aby zabezpečoval bezpečnosť divákov. Obžalovaný sa nestotožňuje s obsahom a závermi znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctvo - MUDr. D. P., nakoľko tento znalec dostatočne nevysvetlil samotný mechanizmus vzniku zranenia maloletého poškodeného. Trvá na tom, že tento znalecký posudok, teda najmä jeho závery, sú v rozpore so znaleckým posudkom znalca z odboru doprava - Ing. H. R., ktorý okrem iného v záveroch svojho znaleckého posudku uvádza, že podľa jeho názoru ku kontaktu vozidla s maloletým poškodeným dôjsť nemohlo. Trestne stíhaným v tejto veci mal byť iný subjekt, nie on. Z listinných dôkazov založených v trestnom spise vyplýva aj prípadná trestná zodpovednosť otca maloletého poškodeného - R. E., ktorý okrem toho, že bol pretekárom so zodpovednosťou za svoj doprovod, je aj zákonným zástupcom maloletého poškodeného. Maloletý poškodený mal v čase skutku 10 rokov. Do úvahy potom prichádza aj trestná zodpovednosť matky maloletého dieťaťa W. T. E., ktorá svojim konaním jednoznačne zanedbala svoju dohľadovú povinnosť na maloletého. V tomto smere poukázal aj na ustanovenie § 441 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako aj platnú judikatúru. V súvislosti s matkou maloletého dieťaťa samotný súd konštatuje aj podstatné zavinenie samotného poškodeného a jeho zákonného zástupcu, t.j. poškodenej, ktorá mala na starosti maloleté dieťa, hoci vedela, že na predmetnom mieste sa nemá zdržiavať, čím porušovala bezpečnostné predpisy ohľadne prebiehajúcich pretekov. Aj na základe tohto konštatovania súdu bola poškodená so svojim nárokom na náhradu škody v zmysle § 288 ods. 1 Trestného poriadku odkázaná na civilný proces. Vykonané dôkazy súd vyhodnotil v jeho neprospech a pričom sú dôvodné pochybnosti, že skutok spáchal

preto i zmysle starej procesnej zásady „In dubio pro reo“ žiadal, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b/, c/, d/ Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Prievidza a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, alternatívne podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol sám vo veci rozsudkom a v plnom rozsahu ho spod obžaloby oslobodil s poukazom na ustanovenie § 285 písm. c/ Trestného poriadku, nakoľko nebolo dokázané, že skutok spáchal.

Voči výroku o náhrade škody podala odvolanie poškodená W. T. E.. Poukázala na to, že vo vzťahu k výroku o náhrade škody súd prvého stupňa uviedol, že zodpovednosť nesie aj poškodená ako zákonná zástupkyňa maloletého, keďže sa zdržiavala na mieste, kde sa podľa súdu prvého stupňa zdržiavať nemala. Rozsudok súdu prvého stupňa v časti výroku o náhrade škody, ale aj jeho dôvody považuje za nepreskúmateľné a arbitrárne. Súd na jednej strane uznáva obžalovaného za vinného a vytýka mu nedodržanie bezpečnostných predpisov a na strane druhej viní matku dieťaťa zo spoluzodpovednosti. Z napadnutého rozhodnutia nie je možné zistiť, aké ustanovenie konkrétneho predpisu mala poškodená ako (podľa súdu prvého stupňa) zákonná zástupkyňa porušiť, aby niesla spoluzodpovednosť na zraneniach. Zákon o verejných športových podujatiach zreteľne ukladá usporiadateľovi určité povinnosti, aby bola zabezpečená ochrana a bezpečnosť divákov. Podľa §-u 6 ods. 1 písm. k) Zákona o organizovaní verejných športových podujatí a o zmene a doplnení niektorých zákonov platného a účinného v čase nehody je povinný usporiadateľ prerušiť podujatie alebo ukončiť podujatie podľa športových pravidiel, ak došlo k hrubému narušeniu verejného poriadku alebo vážnemu ohrozeniu bezpečnosti, zdravia mravnosti alebo majetku, ak nie je možné obnoviť verejný poriadok a zabezpečiť ďalší pokojný priebeh podujatia iným spôsobom a nie je potrebný postup podľa § 7. Z uvedeného vyplýva, že usporiadateľ - obžalovaný mal a bol povinný prerušiť pretek, ak zistil, že hrozí nebezpečenstvo vážneho ohrozenia bezpečnosti, zdravia, čo však neurobil, resp. urobil to až po tom, čo došlo k nehode. Teda, ak si bol obžalovaný ako usporiadateľ vedomý a tvrdí, že sa jedná o miesto, kde je státie divákov zakázané, mal pretek prerušiť, ako mu to ukladá predmetné ustanovenie až do času, kým nebude športovisko riadne zabezpečené a nie nechať pretek pokračovať. Poškodená nemala možnosť zistiť, či miesto na ktorom sledovala pretek spolu s maloletým, bolo, alebo nebolo vyhradené pre divákov. Vždy, aj počas minulých ročníkov daného preteku na predmetnom vale stáli diváci a nikdy nebolo dané miesto označené ako miesto, kde je státie zakázané. Preto sa domnievala, že na danom vale stáť môže a napokon na tomto mieste bežne stávali aj iní diváci, preto nie je možné súhlasiť so závermi súdu prvého stupňa, že poškodená vedela, že sa jedná o miesto, kde sa nemá zdržiavať. Z jednotlivých svedeckých výpovedí, napr. svedka J. E. vyplynulo, že na vale sa nenachádzala žiadna páska ani tabuľa informujúca o zákaze vstupu na predmetný val. Rovnako svedok I. R. uviedol, že na predmetný val chodil, nachádzal sa tam aj traťový komisár a nikdy tam nebola páska a nikto ho neupozorňoval zo strany usporiadateľa, že na val chodiť nemá. Taktiež svedok H. E. vo svojej výpovedi uviedol, že miesto na vale nebolo zabezpečené žiadnou páskou a ani iným výstražným označením, že na predmetný val je zakázané chodiť. Tiež uviedol, že ani nikto z organizátorov jemu osobne, resp. iným osobám nehovoril, že na predmetný val nesmie chodiť, pričom uviedol, že sa tam chodilo už i na predchádzajúcich pretekoch. Ochranná páska bola na uvedený val inštalovaná až potom, ako došlo k nehode. Rovnako svedok E. J. uviedol, že miesto nebolo zabezpečené bezpečnostnou páskou alebo nejakou tabuľou, že sa jedná o miesto, kde sa stáť nemôže, resp. miesto nebolo označené spôsobom, že sa tam nesmie stáť a nikto z usporiadateľov mu nehovoril, že na predmetnom vale sa nesmie stáť. Svojou výpoveďou tiež potvrdil výpoveď ostatných svedkov, že organizátori miesto opáskovali až vtedy, keď došlo k dopravnej nehode. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplývajú povinnosti pre usporiadateľa, resp. organizátora podujatia a nie pre diváka. Divák ako taký nemusí vedieť, kde smie alebo kde je zakázané státie. Na zabezpečenie týchto úloh a usmerňovanie divákov, bol v súlade s citovaným zákonom povinný zriadiť organizátor usporiadateľskú službu alebo bezpečnostnú službu, ktorá bola povinná úlohy na zabezpečenie ochrany divákov vykonávať. Preto je absolútne neakceptovateľné konštatovanie súdu prvého stupňa, že poškodená porušila bezpečnostné predpisy, nakoľko bol to práve obžalovaný ako organizátor, ktorý disponoval možnosťami a prostriedkami, aby divákov upozornil, že sa na mieste (vale) stáť nesmie a ak by diváci neuposlúchli, v súlade s citovaným zákonným ustanovením bol povinný organizátor prerušiť preteky až do času, kým bezpečnostná služba, ktorú bol povinný organizátor zriadiť v súlade so zákonom, nezjedнала nápravu a divákov nevykázala z inkriminovaného miesta. Organizátor - obžalovaný zanedbal svoje povinnosti a nekonal v súlade so zákonom. Aj keby pripustili teoreticky, že páska sa na mieste nachádzala, ani tak nie je zbavený organizátor svojej povinnosti uloženej mu citovaným zákonným ustanovením prerušiť preteky alebo ich úplne zastaviť, až kým nebude zabezpečená ochrana a odchod divákov, kde sa nemajú nachádzať. Rovnako toto mohol urobiť aj v

prípade, ak by bolo pravdivé jeho tvrdenie, že diváci na vale odmietli z miesta odísť. Poškodená zo svojho postavenia diváka, ktorého nikto na nič neupozorňoval, hoci bol organizátor povinný zabezpečiť bezpečnosť divákov, nie je povinná vedieť, v ktorých miestach sa smie alebo nesmie zdržiavať, a už vôbec nie za okolností, kedy o tom nie je informovaná ani náležitým označením. Pokiaľ súd prvého stupňa poukazuje na to, že poškodená nerešpektovala bezpečnostne predpisy, je rozhodnutie absolútne nepreskúmateľné a vyznieva značne svojvoľne takéto konštatovanie, nakoľko súd neuviedol žiadne zákonné ustanovenie, ktorého porušenia sa mala poškodená dopustiť. Súd mohol bez akejkoľvek pochybnosti (minimálne škodu ustálenú Dr. P. - znalcom z oblasti zdravotníctva) priznať v plnej výške. Napokon treba poukázať aj na to, ako konštatuje aj súd prvého stupňa, že je to práve organizátor, ktorý sa rozhodol usporiadať preteky na trati, ktorá nemala licenciu a tým sa vystavil riziku zodpovednosti za škodu, ktorá môže byť spôsobená v takomto objekte divákom. Čo sa týka vstupenky, na ktorú poukazuje súd prvého stupňa, súd zrejme prehliadol, že rodinní príslušníci jazdcov mali ako diváci voľný vstup do areálu pretekov a vstupné neplatili. To však neznamená, že keď títo diváci neplatili vstupné, že boli v objekte neoprávnené. Svedkovia vypovedali, že bolo bežnou praxou, že každý jazdec dostal viac vstupeniek, ktoré mohol dať rodinnému príslušníkovi ako voľný vstup a rovnako to bolo u poškodenej. To znamená, že poškodená spolu s mal. E. E. sa nachádzali v objekte pretekov ako riadni diváci a za týchto divákov, resp. ich bezpečnosť bol organizátor zodpovedný. Záverom uviedla, že výrok súdu v časti o náhrade škody je nesprávny a nezákonný. Na základe uvedeného navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v časti výroku, ktorým odkázal poškodenú na civilné konanie s nárokom na náhradu škody, zrušil a vrátil mu vec na nové konanie a rozhodnutie vo veci.

Následne sa poškodená tiež vyjadrila k odvolaniu obžalovaného, v ktorom uviedla, že odsudzujúci rozsudok súdu je logickým vyústením vykonaného dokazovania. Popieranie skutku zo strany obžalovaného nemá vzťahom na fakty zistené v konaní žiadne opodstatnenie. Je nesporné a nepopiera to ani sám obžalovaný, že bol organizátorom Memoriálu Karola Šedivého. Je taktiež nepochybné, že na obžalovaného ako organizátora, sa vzťahujú jednak všeobecné právne predpisy o predchádzaní škodám na majetku a zdraví, ale aj špeciálny predpis a to je Zákon o organizovaní verejných športových podujatí. Čo sa týka rozpravy pred pretekmi, poškodená nechápe, čo má táto rozprava spoločné s povinnosťami organizátora zabezpečiť ochranu zdravia účastníkov a divákov na trati ako aj v jej okolí. Napokon svedkovia T. aj E. zhodne vypovedali, že súčasťou rozpravy boli len rozmiestnenia vozidiel na štarte, o bezpečnosti divákov alebo zónach na ktorých je zakázané státie divákov, organizátor neupozornil nikoho z jazdcov. Nemôže obstať tvrdenie obžalovaného, že naopak svedkovia O. T., D. E. a T. S. potvrdili, že vstup na val bol chránený bezpečnostnou páskou, ktorú jazdci či členovia doprovodných tímov strhli, ani nereagovali na upozornenia moderátora a zdržiavali sa na inkriminovanom vale. Ani v tomto prípade sa obžalovaný nemôže zbaviť zodpovednosti ani zodpovednosti na škodu na zdraví, nakoľko z ustanovenia § 6 ods. 1 písm. k) Zákona o organizovaní verejných športových podujatí a o zmene a doplnení niektorých zákonov platného a účinného v čase nehody vyplýva povinnosť usporiadateľa alebo organizátora prerušiť podujatie, ak hrozí alebo je ohrozená bezpečnosť účastníkov alebo divákov. Bremeno tejto povinnosti teda niesol obžalovaný, avšak aj napriek tomu k prerušeniu podujatia došlo až potom, keď došlo ku škodovej udalosti, resp. zrazeniu maloletého E. E.. Z výpovedí traťových komisárov - maršalov vyplývalo, že diváci nachádzajúci sa na predmetnom vale mali údajne nerešpektovať pokyny týchto traťových komisárov, aby sa na vale nenachádzali. Ak toto tvrdí obžalovaný, tak mal priamu povinnosť okamžite prerušiť pretek až do času, kým nebude zjednaná náprava, resp. zabezpečená ochrana zdravia, majetku a života všetkých zúčastnených spolu s divákmi. Obrana obžalovaného je výsostne špekulačná, majúca za cieľ ospravedlniť ľahostajnosť jeho samého, ako aj celej usporiadateľskej služby k zabezpečeniu ochrany ľudského zdravia a životov. Podľa názoru poškodenej je úplne jedno, či by sa jednalo o člena doprovodného tímu alebo diváka, je možné sa stotožniť s názorom súdu 1. stupňa, že aj jazdec, ktorý vystúpi z pretekárskeho vozidla a vstúpi medzi divákov, aby sledoval preteky, sa stáva automaticky divákom a požíva ochranu, ktorú má zabezpečiť organizátor v súlade so zákonom. Jednoznačne teda môže hovoriť o tom, že zo strany obžalovaného ako organizátora došlo k totálnemu nezvládnutiu organizácie pretekov a zabezpečenia ochrany účastníkov ako aj divákov. Čo sa týka poukazu obžalovaného na výsluch svedka I. R., ktorý mal viackrát divákov upozorňovať na miesta, kde je zakázané sa zdržiavať, opätovne to len poukazuje na vedomosť obžalovaného o tom, že ak sa teda diváci, resp. osoby nachádzali na mieste, kde je zakázané státie, bol povinný pretek prerušiť a zabezpečiť dotknuté miesto alebo z tohto miesta tieto osoby vykázať a až potom pretek spustiť. Naopak, svedkovia vrátane poškodenej zhodne vypovedali, že upozornenia svedka R. nebolo dostatočne počuť, nakoľko sa jednalo o miesto, ktoré bolo odľahlé a zrozumiteľnosť hlásení bola znižovaná aj hlukom jazdiacich vozidiel. Tiež treba zdôrazniť, že všetci diváci nachádzajúci sa na vale zhodne vypovedali,

že nikdy neboli upozorňovaní zo strany organizátora ani bezpečnostnej služby, že by na danom vale nemali stáť, alebo že by ich niekto posielal z daného miesta preč. Odvolaciemu súdu dáva opakovane do pozornosti ustanovenie §-u 6 ods. 1 písm. k) Zákona o organizovaní verejných športových podujatí a o zmene a doplnení niektorých zákonov platného a účinného v čase nehody, nakoľko sa práve toto ustanovenie používa ako nástroj organizátora voči nedisciplinovaným divákovi, aby mohol zjednať nápravu a zároveň zabezpečil ich ochranu a takto prinútil osoby nerešpektujúce upozornenia k tomu, aby uposlúchli príkazy a správali sa disciplinovane, inak pretek nebude pokračovať. Rovnako aj v prípade svedka T. D., na ktorého poukazuje obžalovaný, že teda obžalovaný vedel o probléme, ale sa ho rozhodol neriešiť až dovtedy, kým pretekárske vozidlo nezrazilo mal. E. E.. Poškodená však opakovane dáva do pozornosti súdu, že aj napriek tomu, že obžalovaný si bol vedomý, že sa tam nemajú nachádzať diváci, nijakým spôsobom neupozornil osoby stojace na vale, aby z tohto valu odišli, resp. miesto inak nezabezpečil. Ohľadne licencie, ktorá nebola pre danú trať v čase pretekov platná, považuje za potrebné uviesť, že bolo naozaj odvahou obžalovaného na takejto trati organizovať preteky, ktoré sú v rámci SAMŠ organizované výhradne na licencovaných tratiach, ktoré musia spĺňať predpísané parametre bezpečnosti, ktoré však táto trať nemala. Aj tento argument je v neprospech obžalovaného, nakoľko sám a na vlastnú päsť zoberal bezpečnosť divákov aj účastníkov bez toho, aby vyvinul minimálne trikrát väčšiu snahu, aby bola zabezpečená ochrana účastníkov aj divákov počas preteku po všetkých stránkach. Nie je možné, aby obžalovaný ako organizátor dával ruky preč od svojej zodpovednosti len s poukazom na to, že sa nejednalo o preteky pod záštitou SAMŠ. S námietkou obžalovaného, že MUDr. P. nevyvetlil dostatočne mechanizmus vzniku zranenia mal. E. E., sa nie je možné stotožniť, nakoľko obžalovaný sa v čase výsluchu menovaného znalca na pojednávaní zúčastnil a mal možnosť klásť znalcovi otázky na zodpovedanie namietaného mechanizmu vzniku zranenia. Po výsluchu znalca sa obžalovaný vyjadril, že nemá ďalšie otázky. Podľa názoru poškodenej MUDr. P. jednak v písomnom znaleckom posudku podrobne popísal mechanizmus zranenia a pri výpovedi na pojednávaní sa pridržiaval písomne podaného znaleckého posudku. Vyjadril sa, že k zraneniu mal. E. E. došlo s vysokou pravdepodobnosťou práve vozidlom, nakoľko druh zranenia zodpovedá pôsobeniu vysokej rýchlosti a sily na kosť, ktorej dôsledkom je špecifická zlomenina typická pre takéto druhy úrazov. Práve zranenie, resp. typ úrazu preukazuje, že k nemu muselo dôjsť v priamej súvislosti s nárazom vozidla, nakoľko ako už bolo uvedené, takýto typ zlomeniny nie je možné vykonať bežným spôsobom. Napokon náraz vozidla do mal. E. E. potvrdzujú viacerí svedkovia, pričom po tomto náraze, resp. bezprostredne po ňom, bol mal. E. E. odvezený do nemocnice na ošetrovanie, čo jednoznačne potvrdzuje, že sa to stalo v priamej súvislosti s kolíziou vozidla na mieste, ktoré nezabezpečil obžalovaný. Je nemysliteľné, aby obžalovaný presúval zodpovednosť na matku mal. E. E., nakoľko práve obžalovaný ako organizátor mal určité zákonné povinnosti, ktoré nedodrжал. A zanedbanie týchto povinností nemôže presúvať na diváka alebo iného účastníka podujatia, nakoľko povinnosti súvisiace s bezpečnosťou sú ukladané v drvivej väčšine organizátorovi a nie divákovi. Matka poškodenej, ale aj poškodený mal. E. E. by rešpektovali požiadavku organizátora, aby sa na mieste nenachádzali, resp. aby ho opustili, ak by ich organizátor na to riadne upozornil, alebo zastavil preteky. Poškodená, ale aj maloletý nemali možnosť vedieť, že na predmetnom vale sa nesmie stáť, nakoľko sa bežne, čo vyplýva aj z výpovedí svedkov, na tomto vale stávalo aj v minulých ročníkoch a nikdy nikto neupozorňoval osoby stojace na tomto vale, že sa na ňom nesmie stáť. Voči výroku súdu, ktorým odkázal poškodenú v otázke náhrad škody na civilný proces, podala poškodená odvolanie, nakoľko s názorom súdu o svojom zavinení nesúhlasí, nakoľko takýto výrok je v priamom rozpore s výrokom súdu o vine obžalovaného a zanedbaní jeho povinností organizátora ich vykonaným dokazovaním, že organizátor neupozornil riadnym spôsobom ani neoznačil miesto na vale, na ktorom je zakázané stáť. Preto sa poškodená nemala podľa čoho orientovať, pokiaľ sám obžalovaný ako organizátor miesto riadne neoznačil. Záverom poškodená uviedla, že obžalovaný neprejavil absolútne žiadny záujem o zdravotný stav maloletého E. E., ani jediným slovom nevyjadril, čo i len trošku ľútosť adresovanej rodičom za utrpenie, ktoré musela znášať celá rodina, ale aj poškodený maloletý. Na základe uvedeného navrhla, aby odvolací súd odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní obžalovaného, prokurátorka uviedla, že rozsudok súdu prvého stupňa považuje za správny a zákonný vo všetkých výrokoch, preto navrhla odvolanie obžalovaného, ako aj poškodenej ako nedôvodné podľa § 319 Tr.por. zamietnuť.

Poškodená zotrvala na podanom odvolaní a žiadala, aby krajský súd zrušil napadnutý výrok o náhrade škody a v tejto časti vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Odvolanie obžalovaného navrhla zamietnuť.

Obhajca obžalovaného uviedol, že poukazuje na písomné dôvody odvolania, má výhrady voči skutkovým zisteniam, právnej kvalifikácii, rozsudok je predčasný a nedostatočne odôvodnený, preto navrhol, aby krajský súd rozhodol tak ako je uvedené v petite dôvodov odvolania. Pokiaľ sa týka odvolania poškodenej, toto navrhol zamietnuť ako nedôvodné.

Obžalovaný uviedol, že sa necíti byť vinným a žiada, aby krajský súd rozhodol tak ako navrhol jeho obhajca v písomnom odôvodnení odvolania. Odvolanie poškodenej navrhol zamietnuť.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr. por. alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Odvolací súd preskúmal z podnetu podaných odvolaní napadnutý rozsudok v intenciách § 317 Tr. por., pričom zistil, že odvolania obžalovaného a poškodenej nie sú dôvodné. Vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové, ale i právne závery, pričom pri hodnotení dôkazov postupoval dôsledne podľa § 2 ods. 12 <aspi://module='ASPI'&link='301/2005%20Z.z.%25232'&ucin-k-dni='30.12.9999'> Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, ktoré v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. aj podrobne a vecne správne v napadnutom rozsudku odôvodnil. Skutočnosť, že sa obžalovaný nestotožňuje so skutkovými, či právnymi závermi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama o sebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa. Naopak je potrebné poukázať na to, že súd prvého stupňa v rozhodnutí podrobne rozviedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku, precíznym spôsobom vyhodnotil i prípravné konanie, ktoré predchádzalo podaniu obžaloby a jeho správne skutkové a právne závery vo vzťahu k uznanej vine majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní, vrátane záveru o naplnení subjektívnej, ako aj objektívnej stránky prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona. Odvolacie námietky sú v podstate len opakovaním obhajobných námietok obžalovaného pred okresným súdom, ktorý sa s nimi riadne vysporiadal a ani odvolací súd nemal pochybnosti o správnosti skutkových zistení okresného súdu a v plnej miere sa plne stotožnil s hodnotením vykonaných dôkazov i právnych záverov tak, ako to vyjadril okresný súd v písomnom vyhotovení svojho rozsudku. Je nepochybné, že pokiaľ aj bol vstup na predmetný val spočiatku zabezpečený natiiahnutím bezpečnostnej pásky a mali tam prístup len maršáli, resp. SBS-kári, z výpovede svedka T. vyplýva, že na uvedené miesto chodili aj ďalší ľudia, ktorí viackrát pásky zničili, musel ich viackrát znova osadiť a taktiež nerešpektovali jeho ústne upozornenia, aby tam nechodili a ani nerešpektovali výzvy moderátora z rozhlasu, aby tam nechodili. Následne svedok potom už bezpečnostné pásky na predmetné miesto nenaťahoval, lebo by to bolo vraj zbytočné. Už z výpovede tohto svedka (ktorý robil E.) je teda zrejmé, že organizátor nedostatočne poučil všetky osoby podieľajúce sa na zabezpečení bezproblémového priebehu pretekov, keď svedok po údajnom opakovanom zničení pásky zabraňujúcej vstupu na val rezignoval a už pásku „nenaťahoval.“ Na základe uvedeného možno vysvetliť, prečo časť svedkov uvádza, že žiadna páska obmedzujúca vstup na val sa tam nenachádzala. Aj svedok E. J. uviedol, že miesto, na ktorom stáli, nebolo označené, že sa jedná o miesto, kde sa nemôže stáť a nebolo zabezpečené bezpečnostnou páskou alebo nejakou tabuľou. Nikto z usporiadateľov mu nehovoril, že na predmetnom vale sa nesmie stáť. Z výpovede znalca Ing. H. R. napokon vyplýva, že obžalovaný ako organizátor mohol zabrániť vzniku nehody a následne k vzniku zranení poškodenej, ak by sa dole v mieste samotného výjazdu z depa nachádzala bezpečnostná páska, ktorá mala byť natiiahnutá počas celých pretekov a na vale by sa nenachádzali ľudia. Ak sa tam bezpečnostná páska nenachádzala, mohol úrazu zabrániť tak, že by na vstup na predmetný val dal technické zábrany. V prípade, že páska bola porušená, mala byť opätovne natiiahnutá a ak sa napriek tomu na vale neoprávnené osoby nachádzali, tak mal prerušiť preteky až do vyriešenia tohto problému. Z hľadiska odvolacích námietok obžalovaného je tiež nutné uviesť, že nepochybne preteky automobilov možno považovať za rizikové podujatie v zmysle ustanovenia § 2 písm. c/ zákona

č. 1/2014 Z.z. o organizovaní verejných športových podujatí a o zmene a doplnení niektorých zákonov, z čoho potom vyplynuli povinnosti obžalovaného ako predsedu organizačného výboru, ktorý organizoval predmetné podujatie a zároveň bol aj riaditeľom pretekov. Obžalovaný pritom vedel, že moderátor podujatia svedok I. R. upozorňoval počas pretekov divákov na to, kde sa majú zdržiavať a to práve podľa požiadania organizátora pretekov. Napriek uvedenému obžalovaný neprerušil podujatie tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 6 ods. 1 písm. k) Zákona o organizovaní verejných športových podujatí a o zmene a doplnení niektorých zákonov platného a účinného v čase nehody a neurobil do nehody žiadnu nápravu pre ďalší bezpečný priebeh pretekov. Pritom je potrebné uviesť, že citované ustanovenie platí všeobecne, nielen na podujatia s osobitným režimom označené ako rizikové. Napokon je potrebné uviesť, že na podklade znaleckého posudku a výpovede znalca MUDr. D. P. a najmä výpovede svedka E. J. možno bez akýchkoľvek pochybností skonštatovať, že k zraneniu maloletého E. E. došlo nárazom súťažiacieho motorového vozidla označeného číslom 102, ktoré po prechode ľavotočivou zákrutou vyletelo z dráhy. Uvedený záver napriek názoru znalca z odboru dopravy - Ing. H. R., vyplýva z výpovede svedka J. a skutočnosti, že bezprostredne po náraze sa mal. E. E. rozplakal a hovoril, že ho bolí noha, na čo bol odvezený do nemocnice na ošetrovanie, kde boli zistené zranenia v rozsahu uvádzanom v znaleckom posudku MUDr. P. Uvedené skutočnosti sú len tie najdôležitejšie, na ktoré považoval odvolací súd za nevyhnutné poukázať z hľadiska správnych skutkových a právnych záverov okresného súdu a stotožnil sa s tým, že dokazovaním bolo preukázané, že obžalovaný ako predseda organizačného výboru a zároveň aj riaditeľ pretekov riadne nezabezpečil bezpečnosť predmetných pretekov, čím porušil dôležitú povinnosť uloženú podľa zákona, v dôsledku čoho z nedbanlivosti spôsobil poškodenému ťažkú ujmu na zdraví. Správne potom okresný súd konanie obžalovaného kvalifikoval ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods.1, 2 písm. a) Trestného zákona číslo 300/2005 Z.z. v znení zákona číslo 1/2014 Z.z.

Preskúmajúc výrok o treste odvolací súd zistil, že pri ukladaní trestu okresný súd správne prihliadol na všetky skutočnosti a zásady podľa § 34 ods. 1 až 4 Tr. zák. dôležité z hľadiska jeho ukladania, najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce a poľahčujúce okolnosti, osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti nápravy. O osobe obžalovaného bolo zistené, že hľadá sa však na neho, akoby súdne trestaný nebol, štyrikrát bol riešený v priestupkovom konaní. Po zvážení všetkých rozhodných skutočností dôležitých pre určenie druhu a výmery trestu s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu a osobu páchatel'a, dospel aj odvolací súd k záveru, že trest odňatia slobody uložený súdom prvého stupňa slobody vo výmere 14 mesiacov, výkon ktorého mu okresný súd podľa § 49 ods.1 písm.a), § 50 ods.1 podmienene odložil na skúšobnú dobu 18 mesiacov, je trestom zákonným, primeraným, zohľadňujúcim tak okolnosti prípadu, ako aj osobu obžalovaného a bude ním splnený účel v zmysle § 34 ods.1 Tr. zák., pričom odvolací súd nezistil dôvod na jeho zmenu.

Napokon preskúmajúc výrok o náhrade škody a to i z podnetu odvolania poškodenej odvolací súd zistil, že poškodená si riadne a včas uplatnila nárok na náhradu škody. Okresný súd však uviedol, že zistil spoluzavinenie poškodenej ako zákonného zástupcu maloletého pri nehode, ktorá vedela, že na predmetnom mieste sa nemá zdržiavať, čím porušovala bezpečnostné predpisy ohľadne prebiehajúcich pretekov. Preto poškodenú v zmysle § 288 ods.1 Trestného poriadku s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Odvolací súd k uvedenému uvádza, že nemožno na podklade vykonaného dokazovania jednoznačne uzavrieť, že by poškodená W. T. E. mala preukázateľne vedomosť o tom, že na predmetnom mieste je zakázané sa zdržiavať, teda že by úmyselne porušila zákaz usporiadateľov. Diváci síce boli upozorňovaní na to moderátorom podujatia, poškodená však uvádzala, že pre hluk súťažiacich vozidiel toto upozornenie nepočula. Na druhej strane však aj odvolací súd vzhľadom na určité spoluzavinenie poškodenej, i keď podstatne miernejšie ako to vyjadril okresný súd, poukazujúc na to, že vzhľadom na svoje skúsenosti a vedomosti (už sa obdobných pretekov zúčastnila v minulosti) sa mohla domnievať (i vzhľadom na zistenie, že diváci mali miesta na druhej strane trate), že predmetné miesto na vale nie je úplne bezpečné na pozeranie pretekov, čo by však nebránilo k úhrade aspoň väčšej časti uplatnenej škody. Odvolací súd však zistil, že predmetné podujatie bolo organizované pod hlavičkou AUTOMOTOKLUB PLOCHÁ DRÁHA ŽARNOVICA so sídlom Bystrická číslo 559/37, 966 81 Žarnovica, ktoré je občianskym združením, preto si mala poškodená uplatňovať škodu voči tomuto združeniu.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolania obžalovaného a poškodenej odvolací súd nepovažoval za dôvodné a preto ich podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.